

PŘÍLIŠ

MNOHO

HNĚDÉHO

PEŘÍ

**WALTER
SLOVO**

Walter Slovo

**Příliš mnoho
hnědého peří**

Věnování

Věnováno mé po všech stránkách ohromující manželce, mé rádkyni a podporovatelce, mé Zuzance! Jak nelibě nesu byt' denní odloučení!

Poděkování

Vedle nedocenitelné pomoci své trpělivé manželky bych rád poděkoval i svým udatným betačtenářům: Kaunaz Isa, Sylva Polednová, Dva Mraky, Stanislava Zábrodská.

Milanovi Timkovi, jr. děkuji za několik vět v programátorském žargonu.

Nebýt nešťastné nehody mého kamaráda Martina Pačky, kniha by byla ochuzena o věrohodný popis skutečného traumatu. Děkuji mu za zevrubná líčení z jeho nemocničních zážitků. Jsou to lidská utrpení, která utvářejí silné příběhy, ale o to silnější bývá úleva, když to nakonec dobře dopadne. Break a leg!

Příběh je v mnohém inspirován skutečností.

1. ČÁST|

1645|

Edinburgh, Skotsko|

Podzim|

Pokud ještě v roce 1384 francouzský básník a kronikář Jean Froissart pokládal Edinburgh za Paříž Skotska, tak v 17. století už Edinburgh platí za nejhorší evropské město k bydlení. Díky městským hradbám je na jednu skotskou míli dlouhé a na čtvrt míli široké. Do prostoru jsou natěsnány desetitisíce obyvatel a město se s takto extrémní přelidněností muselo vypořádat s budovami mající až čtrnáct pater.

Čtyřletý Dougie může vyprávět, co obnáší zdolávat takovou výšku. Ušmudlaný kominíček sestupuje šachtou cihlového komínu a svízelná cesta mu dává pořádně zabrat. Zády se opírá o vnitřek komínu. Ruce a kolena má před sebou. V hlubokých kapsách umouněného kabátku má ruční kartáč a kovovou škrabku. Při sestupu nahmatá usazeninu. Z kapsy proto vytáhne kartáč a nebýt hadru přes ústa, rozkašle se z toho všeho hnisu, co se rázem uvolní.

Šachty edinburských komínů přitom nesměřují přímočaře dolů, ale různě se klikatí, aby se zabránilo sesuvu sazí do místností těch šťastnějších nájemníků. Není na škodu poznamenat, že i Dougie bydlí ve vysokém domě, ale ke šťastnějším nájem-

níkům rozhodně nepatří. Navzdory tomu, že ho rodiče prodali kominickému mistrovi, stále u nich může bydlet. Přesto nejde o kdovíjaký komfort v rodinném kruhu. Dougie si na jednu stranu může úlevně povzdechnout, že šachty nevedou až k patřům pro chudinu. Ta bývají pod úrovní silnice.

Dougie se naneštěstí narodil do éry nadbytku chudých dětí. Nouzí stíhané rodiny své nejmenší prodávají do továren, anebo třeba takovým kominickým mistrům, u něhož čtyřletý chlapeček otročí. Dougie začal letos, ve svých čtyřech letech, a podle statistiky mu všehovšudy zbývá sotva půl roku. Víc jeho tělíčko nesnese. Statisticky vzato.

Jenomže jeho vyhlídky berou za své, když narazí na mokré cihly a nekontrolovaně sjede o kus dolů. Voda sem musela natéct za posledního mohutného deště. Chlapeček uvízne v úzké části šachty a nedovede se hnout z místa. Jak se v podobné situaci zachovat? Nešťastník si zprvu nechce připustit, že k nehodě vůbec došlo. Správně by k ní mělo dojít spíše zítra, a pokud ne zítra, tak aspoň někomu jinému.

Proč to muselo potkat zrovna jeho?

Kdyby tak měl lucernu! Stačila by úplně maličká s drobným konejšivým plamínkem. Místo toho uvízne v úplné tmě a při plačtivém volání o pomoc nevěří, že se ho kdokoliv obtěžuje zachránit.

Dokonce i dospělý by se ve tmě poddával těm nejchmurnějším scénářům.

2014|

Podzim|

Tricátník Ewan Murray je nahý. Na noc mívá zavřené vnitřní okenice, proto si rozsvítí lampu. Sedí na dvojlůžku a nechápavě pozoruje světlý koberec. Čím blíže k posteli je pár černých šlápot, tím méně je zřetelný. Šlápoty by velikostně seděly k botám dospělého člověka. Bezděky si pohladí dlouhou jizvu na levé holeni. Prohrábne si nakrátko střižené hnědé vlasy. Probral se z jedné noční můry, aby procitl do další? Šlápoty vedou pouze ode dveří k posteli a nikam jinam. Po práci sice zašel do baru, ale domů došel střízlivý. V kuchyni pak našel jedno zázvorové pivo značky Crabbie's. Šlápoty mu vrtají hlavou, jelikož se ani v opilosti nezapomíná zouvat. Nakoukne pod postel a boty nevidí.

„To jsem sakra byl náměsíčný?“ diví se rozmrzele. „Nikdy jsem nebyl.“

Zvedá se, aby zjistil, kde všude našlapal. Navleče si tepláky, neboť okenice zavírá pouze v ložnici.

Zrekonstruovaný byt se nachází na adrese 343 High Street v historické zástavbě Starého města. V přízemí pětipatrového domu ze sedmnáctého století je restaurace Angels with Bagpipes. Ulice pod okny je přečpaná turisty. Ewan má záviděníhodný výhled na katedrálu St. Giles. Na moderně zařízený byt se dvěma ložnicemi a obývacím pokojem má pochopitelně vysokou hypotéku. Bydlí zde v podstatě sám. Záleží zrovna na tom, zda je s přítelkyní dostatečně dlouho na to, aby ji zde toleroval i mimo čas vyhrazený k vítanému přespání.

Ewan zaraženě postává v neosobně zařízeném obývacím pokoji. Šlápoty vedou od krbu a jejich intenzita směrem od krbu slábne. Na krbové římse je kromě pár suvenýrů i prázdná láhev od zázvorového piva. Krb je zahrazen příčkou. Stojí před ní bezvadná plynová kamna.

Kdoví, co všechno může způsobit přepracovanost i v kombinaci s minimem alkoholu.

V předsíni ho čeká další nepříjemnost. Od sandálů, přes outdoorové boty, po ty zimní – na žádné z podrážek není nic černého.

V podřepu si opře hlavu do dlaní. „Nechci tomu věřit!“ Začne se nevěřícně smát. Odmítá si připustit možnost, která ho napadla hned, jak zjistil, že šlápoty vedou z obývacího pokoje.

Raději proto dojde ke dveřím bytu a sáhne po klice. Je zamčeno. Oba zámky včetně bezpečnostního značky Era. Zamračí se a šťouchne do neužitečně visícího bezpečnostního řetízku.

Ewan potřebuje další názor, proto uvítá, když se u něj zastaví nejlepší kamarád.

„Teprve jsi vylezl z postele?“ diví se Gordon Monroe.

Oba se mají zúčastnit svatby, Gordon proto dorazil rovnou ve slavnostním oděvu, k němuž neodmyslitelně patří tmavomodrý kilt, sporran, vlněné podkolenky, skotský frak, vesta a košile s motýlkem. Na edinburských ulicích jsou často k vidění šlachovití chlápci s plnoštíhlým ženským doprovodem, ale Gordon má blíže ke klišé o ohromných Skotech. Fousatý a svalnatý zrzek nápadně připomíná herce Kristofera Hivju ze seriálu The Game of Thrones. V jiných dobách by nejspíše „kultivoval“

nepřátelské bojovníky, ale v těchto časech Gordonovi nezbyvá než řídit rodinnou síť edinburských obchodů se suvenýry.

„Vypadá to, že se mi sem někdo vloupal,“ postěžuje si skleslý Ewan. „Tohle jsem tu před spaním neměl,“ ukazuje k šlápotám. „Je to divné. Měl jsem totiž zamčeno.“

Gordon si kamaráda podezřívavě prohlíží. „Čistě ze zvědavosti, myslíš si, že k otevření a zamčení dveří použil hůlku z cesmínového dřeva a jádrem z fénixova péra?“ Škarohlídsky se uchechtává. „Jak jinak by se sem nepozorovaně vloupal než za použití kouzelnické hůlky?“

„Nepoužil jsem bezpečností řetízek. Mohl jsem mu to tím ulehčit.“

Gordon dřepne k černé šlápotě. Do prstů chytne trochu nečistoty. Promne ji mezi prsty a opatrně přičichne.

„Saze,“ napoví mu Ewan netrpělivě. „Žádný zdroj sazí tu ale nemám. Topím přece plynem.“ Rád by měl ranní nepříjemnost za sebou. „Co si o tom všem myslíš?“

„Zelená je tráva, fotbal to je hra?“ zaškaredí se Gordon z podřepu.

„Rozhodně jsem se nezkouřil,“ utíná jeho popichování.

„Nemohla se ti sem dostat ex? Mohla to brát jako podařený vtípek.“ Gordon se napřímí, aby se zpříma zahleděl do kamarádových očí. „Proč by ne? Byla na to bláznivá až běda.“

„Vyměnil jsem zámky.“

„Pokaždé, když se s nějakou rozejdeš, vyměníš zámky,“ zakření se Gordon.

„Nech toho,“ povzdechne Ewan.

„Měl by ses naučit používat řetízek. Pro všechny případy.“ Gordon pokrčí rameny. „Nezdá se mi, že by se ti sem někdo vloupal. Měl jsi zamčeno, vloupání proto nedává smysl.“ Gordon vykročí k Ewanovým botám a jednu zvedne. Zkoumavě si prohlíží podrážku.

„A co takhle špionáž?“ nadhodí Ewan váhavě.

Gordon odvrátí oči od boty a zvědavě si prohlédne kamaráda. „Špionáž?“

„Konkurence mého zaměstnavatele sem mohla někoho poslat. Třeba doufali, že získají citlivá data.“ Ewan uvažuje spíš nahlas, než aby přímo vynášel soudy. Jemu samotnému to připadá příliš divoké.

„Pokud pomineme, že to je pěkná volovina, tak mi prosím tě prozrad', proč by sem špion lezl zrovna v čase, když jsi byl uvnitř? A co ty šlápoty? To se *špionovi* nelíbil vzor koberců?“

„Šlápoty mohou být míněny jako varování.“ Ewan se zdá být ztracený.

„Blbost.“ Gordon nespokojeně mlaskne. „Tomu vloupání vůbec nevěřím. Sám jsi mi řekl, že oba zámky byly zamčené. Předpokládám, že jsi v zámku měl klíč křížem. A pokud ne, tak zde zůstává zásadní překážka. Sekundární zámek Era *nemůžeš* zvenku zamknout. Primární ano, ale sekundární lze zvenku pouze odemknout a ty jsi mi řekl, že oba zámky byly zamčené. Včetně Ery. Rozumíme si? Záhady mohou mít snadné řešení,“ řekne zrzek, když Ewanovu botu přiloží ke šlápotě. Velikost pasuje.

„Jenomže kde jsem přišel k sazím? A proč na podrážce nic nezbylo?“ vzteká se Ewan.

„Tak si tvé boty nazul duch,“ řekne Gordon v žertu.

„To by pak vysvětlovalo, proč šlápoty nemají dětskou velikost,“ odvětí Ewan pochmurně.

„Jasně, nazul si tvé boty a saze *přičaroval*.“ Gordon se při zvedání zasměje. „Dělal jsem si srandu, ale ty se tváříš nějak vážně. Hele, pojd' nám uvařit čaj.“

Ewan jde najít tričko, zatímco se vaří voda. Potom si sednou na gauč. Ewan na konferenční stůl postaví čistě bílé hrnky, z nichž se valí pára z earl greye.

„Hrome, co to s tebou dneska je?“ zajímá se Gordon.

„Správně by ty šlápoty měly mít dětskou velikost,“ trvá na svém Ewan.

„U všech svatých, co to meleš?“

„*Nic nevíš, Johne Snow,*“ řekne mu se zastřeným hororovým hlasem. „Otec na to věřil,“ prozradí pak normálním hlasem.

„Jako že mu koberec zasviní duch dítěte?“ Gordon odvrátí hlavu v neskrývané skepsi.

„Byl posedlý představou, že si pro něj přijde duch kominička. To, aby ho potrestal za hříchy, kterých se dopustili jeho předci. K mým předkům totiž patřili kominičtí mistři. A ti třeba v sedmnáctém, osmnáctém století zneužívali k práci děti. Ta úmrtnost byla příšerná. A pokud dítě nezemřelo při nehodě, bylo doživotně postižené. Všelijak pokroucené. Otec toho ducha nikdy neviděl. Ale děsil se nevyhnutelnosti setkání.“

Gordon se zamračí a oběma z hrnků vytáhne pyramidové pytlíky s čajem. „Neuvěřitelné, co s lidmi udělá nedostatek slunečního světla.“

„Kdo ví, jestli by na tom byl lépe, kdybychom nebydleli tak na severu,“ zauvažuje Ewan. „Ani ti neřeknu, jestli bral nějaké léky. To nevím. Takže těžko říct, zda záchvaty paranoie byly důsledkem vynechávání léků. Ale co ti řeknu, jako dítě jsem si s ním užil,“ poznamená ironicky. „Když to na něj přišlo, sebral nás s bratrem pryč z domu. Matku a sestry nechával doma. Nás ale dovezl k přístavu s plachetnicemi, kde jsme nasedli na jeho motorový člun. Na ostrově jsme se pak schovávali v jednom ze starých bunkerů z druhé světové války. Býval s námi i pes. Podle otce mají zvířata vyvinutější smysly. Otec míval vedle kofeिनových tabletek i pistoli.“